

בש"פ 5981/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5981/18

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 2.8.2018 במ"ת 36401-02-18 שניתן על ידי
כבוד השופטת ת' בזק רפפורט

תאריך הישיבה: ח' באלול התשע"ח (19.8.2018)

בשם המבקש: עו"ד מאיר סויסה

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

החלטה

1. מונח לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (מ"ת 36401-02-18, כב' השופטת ת' בזק רפפורט), לפיה נדחתה בקשת העורר לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט העליון (בש"פ 4268/18, השופטת ד' ברק-ארז) שהורתה על מעצרו עד לסיום ההליכים המשפטיים בעניינו.

ההשתלשלות הדיונית הייתה כך הייתה. העורר מואשם בביצוע עבירות מין ומעשים מגונים בשני קטינים שלא בהסכמתם החופשית. המקרה הראשון ארע בהיותו של הקטין בן כ-13 בבית כנסת; והשני כלפי קטין בהיותו בן כ-12, בבית כנסת גם כן. להשלמת התמונה יצוין כי העורר ביצע מעשים אלו תוך הפרת צו פיקוח לפי סעיף 12 לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006. בית המשפט המחוזי הורה בהחלטתו הראשונה על שחרורו של העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני, תוך שילובו בטיפול במרכז יומי חמישה ימים בשבוע, בשעות 8:00-16:00. על החלטה זו הגישה המדינה ערר, שהתקבל. השופטת ד' ברק-ארז התייחסה למלוא הנסיבות, והגיעה למסקנה כי אין זה המקרה המתאים לשחרור למעצר בפיקוח אלקטרוני.

לאחר מתן החלטה זו הגיש הסנגור בקשה לעיון חוזר לבית המשפט המחוזי. טענתו היא כי ישנה חולשה ראייתית בתיק. הקושי בטיעון זה, עליו הצביע בית משפט קמא, הוא שבגלגול הראשון בבית המשפט המחוזי הסכימה הסנגורית לקיומן של ראיות לכאורה. בהחלטה מושא בקשה זו, הובאה הפסיקה לפיה אין לראות בעין יפה הסכמה לקיומן של ראיות לכאורה על ידי סנגור אחד, ואי הסכמה בשלב מאוחר יותר על ידי סנגור אחר. אך בית המשפט המחוזי, ויפה נהג, בחן את הראיות לכאורה גם לגופן.

2. בערר זה אכבוש את דרכה של ערכאה קמא, ואתייחס לקיומן של ראיות לכאורה לגופן. דעתי היא כי צדק בית המשפט המחוזי בקובעו שעדויות הקטינים מבססות כנדרש את המסקנה בדבר ראיות לכאורה, כאשר בעמדה זו תומכת גם חוות דעתה של חוקרת הילדים שגבתה עדויות אלה. באת כוח המדינה אף התייחסה לקיומן של ראיות סיוע ביחס לכל אחד מן האישומים. הסנגור התייחס לסתירות שונות שנטענו על ידו, אך ליבת גרסת שני הקטינים עומדת על כנה. לצורך ערר זה אומר כי המדינה עמדה בדרישה להוכחת ראיות לכאורה. משכך, אניח לעת מצוא את משמעות הסכמת הסנגורית לקיומן של ראיות לכאורה בגלגול הראשון של ההליך בפני בית המשפט המחוזי, וכוחה המחייב בשלב אחר.

לאחר שנקבע דבר קיומן של ראיות לכאורה, נראה כי אין כל מקום להיעתר לבקשה. החלטת השופטת ד' ברק-ארז ניתנה לפני חודשים מספר ובהליך זה לא נטען, אף לא על ידי הסנגור, כי קיים שינוי נסיבות המצדיק התערבות.

3. התוצאה היא כי דין הערר להידחות, וכך הנני מורה.

ניתנה היום, ט' באלול התשע"ח (20.8.2018).

ש ו פ ט